

Goeden avond vrienden,

De laatste rubriek van den avond is HET SCHONE WOORD en U heeft de gebruikelijke keuze, U een sprookje te kiezen, een beschrijving en U kunt ook kiezen eendichterlijke behandeling van één of meer onderwerpen door Uzelf te geven.

x De voorkeur wordt gegeven aan een sprookje.

Genoemd worden de woorden: mystiek, opgang, novelle, vertrouwen.

Novelle, hoe is dat bedoeld? Als het Franse woord "nieuw"?

Neen als kort verhaal.

Daar waar wij al een sprookje hebben kunnen wij in dat sprookje ook nog wel een kleine novelle verwerklijken, ja. Als ik dus goed begrijp moet . in dit sprookje verwerkt zijn een novelle, mystiek, de gedachte "opgang" en nog iets.

x Vertrouwen.

Vertrouwen ja, dan zullen wij dit noemen "De Novelle", dan heeft die mijnheer in ieder geval zijn zin en per slot van rekening is het mogelijk dat in een sprookje ieder mens helemaal zijn zin krijgt. In de werkelijkheid is het wel eens anders en daarom is dit sprookje natuurlijk lang, lang geleden gebeurd. Het is gebeurd in de tijd dat de mensen nog met ijverige banen en grote ganzepennen neerschreven verhalen op perkament en daaromheen tekenden zo allerhand schone verluichte figuren, de tijd dat in de kloosterscholen het schrijven werd onderwezen en ook in de tijd dat de aardmannetjes en de dwergjes en de feetjes altijd nog weer crop uit waren om kattedwaad uit te halen of een mens te helpen, dat lag meestal aan de mensen zelf. Tegenwoordig staan er voor die aardmannetjes in de plaats andere mensen en dan ligt het niet meer altijd aan de mensen zelf maar ook wel eens aan de aardmannetjes. Kort en goed, we weten nu waar wij aan toe zijn en het sprookje begint.

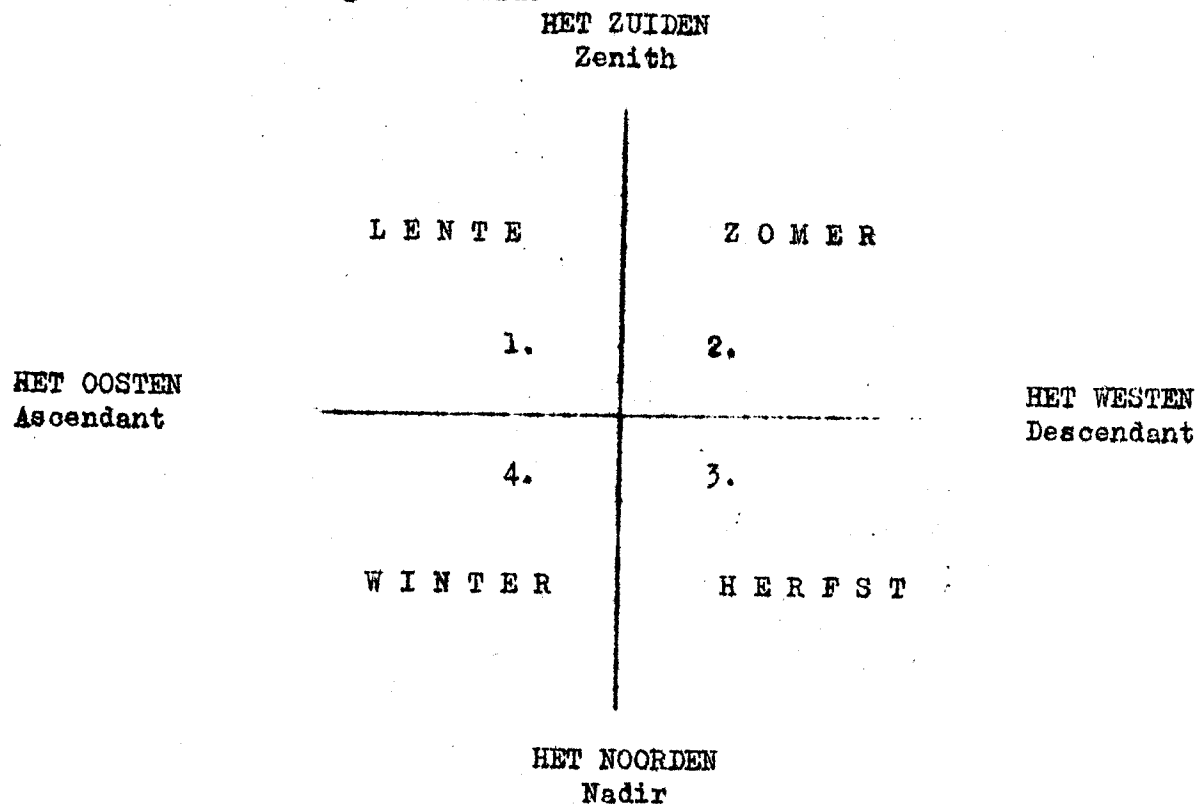
Het begint in een kloosterschool. Zoals altijd zitten de leerlingen daar en ze trekken met grote ijver op oud gebruikt perkament, waar de woorden zo'n beetje uit verwijderd zijn, de grote letters na, die ze voorgeschreven wordt. Met grote versieringen en allerhand mooie boogjes en krulletjes, met dubbele lijntjes en uitspanningen worden die letters getekend en de meesters van hen zullen dan ook over een jaartje wel goede copisten zijn, maar zoals ^{het} altijd gaat waar kinderen en jongens bij elkaar zijn - dat gebeurt zelfs in een sprookje altijd precies zo -, op het oogenblik dat de waardige monnik die het onderricht geeft weg is, vliegen de linialen door de zaal, er wordt eens een inktkoker omgegooid, er wordt er eens eentje afgedroogd, zoals dat heet, kortom het is een hele roezemoes. Alleen ééntje, ééntje die zit er in een hoekje teruggetrokken. Deze kleine monnik, och hij heeft geen vertrouwen in zijn eigen capaciteiten om te schrijven, hij weet het niet, hij is nog jong en de pijn die men hem opgedragen heeft, die men hem omgehangen heeft, die ligt hem eigenlijk wat zwaar op de maag. Ja, zelfs een pijn kan een mens zwaar op de maag liggen, zoals in de tegenwoordige tijd misschien een krantenbericht of een belastingaanslag. En zo komt dan het oogenblik vrienden dat we werkelijk de aandacht moeten gaan wijden aan deze jonge mens, want deze jonge mens heeft gelezen in een vreemd boek over een "alridc-mannetje", over de duivel die verschijnt, over vreemde geesten, over magische lampen en hij verlangt er naar om iets daarvan te beleven. Hij heeft vertrouwen genoeg in zichzelf deze jonge man, hij gelooft dat hij al die geesten wel aan kan en zodra hij de gelegenheid krijgt, terwijl de anderen de tuin in gaan om er wat te spelen, sluipt hij naar beneden, ziet dat de broeder-keldermeester ligt te slapen en te snurken, schiet nog wat verder en komt in een donker kamertje. In die donkere kamer, maar dat wist die knaap niet, daar woonde ook een dwerg, zo'n klein aardmannetje met een puntmuts op. Dit aardmannetje dat had al gedacht, ja wat moet die kleine man toch. Elke keer komt hij maar met een stompje van een altaarkaars aan, en dan heeft hij weer papier gebracht en hij heeft zelfs groente gebracht en meel, wat wil hij eigenlijk? En die kleine kabouter die zat daar en die zag hoe deze jonge verlangde om wat te beleven en hij begon dat ijskoud met een bezwering. Hij had dan een cirkel uitgetekend. En de dwerg, het was een kloosterdweg en dus een wijze en een vrome dwerg, dacht ja, maar als dat doorgaat kereltje, hoe zal dat dan gaan met het geestelijke leven, dat gaat alles, alles naar beneden toe, dat wordt toch verschrikkelijk. En daarom maakte hij met z'n kleine toverstafje, dat elke dwerg heeft, dat krijgen ze bij de fourier als ze beginnen als dwerg bij de mensen te leven, niet waar? Een groot gebaar en die kleine jongen viel in slaap en in die slaap stond hij in dat kleine kamertje en z'n kaarsjes brandden en hij maakte een groot gebaar en hij riep met een verschrikkelijke stem de namen die hij gelezen had op een blaadje en daar begon het in het duister te krieoelen, vreemdgevormde vuurtongen flikkerden aan alle kanten uit de muur, het leek of de aarde beefde, afzichtelijke slangengedrochten schenen zich rond zijn cirkel te verdriegen en eindelijk groot, heel groot en boven hem daar stond een figuur, een figuur met van die halve kleine vleugels met grote slagstanden, met klauwen met lange nagels, die uitgestrekt waren naar hem en toen heeft hij gezegd in zijn droom: Jij geest, ik beveel jou, in naam van Salomo's zegel -hij wist wel niet hoe het er uitzag, maar daar denkt die jonge niet over, hij denkt als ik het maar weet, is genoeg, Salomo's zegel en het woord dat wij beiden kennen, ik beveel jou, toon mij het rijk van den geest. De dwerg, die zat er zo bij en die bekeek dat en die denkt 't jonge, jonge, jonge, dat gaat verkeerd, dat gaat ver-

keerd, zelfs in z'n droom, zo'n kleine brutale jonge tj, tj, tj, tj, en hij nam z'n kapje eens af en krabde op z'n grijze harige kop en greep naar zijn toverstafje, dacht eens en dacht nog eens en bleef erbij zitten want ondertussen was het droombeeld veranderd. Door een donkere grote grot zit nu die kleine man daar, verplaatst erin door deze grote geest die hij bevolen had en rond hem was niets, helemaal niets. Bang was de kleine jongen, bang. En toen hij daar in het donker, niets ziende, maar voelende als het ware een vreemde macht die hij steeds naderbij voelde sluipen als een verscheurend dier, neen nog erger; het leek hem alsof hij helemaal met walging vervuld werd, toen, toen pas greep de dwerg in. Hij zwaaide met z'n toverstafje en daar stond hij ineens met zijn hoedje afgenomen in de droom voor de knaap. De dwerg is nu eenmaal een halve geest en die kan ook in dromen meespelen en zo zei hij tegen die kleine knaap: Waarom ben je bang jonge vriend? De jongen was zo gelukkig dat iemand tegen hem sprak in het donker, dat hij iemand kon zien, dat hij helemaal vergat dat er geen dwergen bestaan en hij zei terug: Kleine man ik ben bang. Heb je dan geen vertrouwen in God? Ja, ik heb vertrouwen in God, zei de kleine jonge. Nu zei de dwerg: als je in God vertrouwt wat kan je dan gebeuren? Vertrouwt maar in God dan komt alles in orde. En zo, zo is die kleine jonge daar, omdat hij in God vertrouwen had, zelfs in zijn droom, toegelopen op een klein puntje licht. De aardman was niet meer te zien, die had zich allang weer verborgen; die zat vol interesse naast de slapende jonge en keek naar die droom. En die jonge vond licht daar, licht omdat hij op God vertrouwde en zolang hij zegt: ik vertrouw op God, en vertrouw op God, dan was daar dat licht ineens naar toe gegaan. En soms dan had hij nog een ogenblik geaarzeld en dan zag hij tien, twaalf, twintig lichten om zich, maar als hij dan weer bij zichzelf zegt: Neen, ik vertrouw op God, God zal mij eruit halen, dan waren ze allemaal weer weg en nog één. Zo kwam hij naar buiten en het was daar licht, schoon licht. Er was een mooie grote vallei, ingesloten door bergen en daar stond een huis, dat huis dat leek op het klooster. En toen zag hij daar zo verschillende geesten rond lopen, schone lange gewaden, zoals de engelen in het koor van de kapel getekend waren. één ervan kwam naar hem toe en die zei: Jonge gij jonge vriend, gij die monnik moet worden, wat doe je nu al hier? Ik heb magi willen bedrijven zei de jonge, ik heb gelezen over de mystiek en ik dacht ik wil ook mysticus zijn. Dat kan zei de engel, maar onthoudt dan één ding, mystiek en magi dat zijn twee verschillende dingen. Een mens die mystiek zoekt die moet nadenken over Jezus, over zijn lijden en die moet proberen te begrijpen dat dit niet alleen maar iets is, gebeurd in een lang verleden, hij moet begrijpen hoe hij hierachter een voorbeeld en een eeuwige waarde ziet voor elke mens. En nu, gaat daar dat gebouw maar in! De jonge stapte naar binnen en het licht verdween en toen zag hij een klein opgebrand stompje kaars en een ogenblik nog een kleine beweging op de rechter kant. Het was de dwerg, maar die wilde zich niet laten zien, maar hij vond het toch tijd dat hij in het licht kwam. En die kleine knaap, hij is naar boven gegaan en hij heeft aan de novicesmeester verteld wat hij heeft gedaan en hij heeft straf gehad, maar die droom daar heeft hij niets over verteld. En zo is hij monnik geworden. En hij heeft lang gedacht en veel gestudeerd en eindelijk begon hij iets te begrijpen, iets te begrijpen van de dingen die werkelijkheid zijn en die toch zo moeilijk te begrijpen zijn. Hij begreep de mystiek en hij heeft vele geleerde verhandelingen geschreven, waaruit de mens begrijpen kon, als hij tenminste begrijpen kon, hoe werkelijk eigenlijk voor deze schrijver Jezus was en hoe de hele wereld werkelijk was, maar op een andere manier dan bij gewone mensen. En zo werd hij oud, heel oud, en op een dag wordt hij gestoord in z'n overpeinzingen door het lawaai van de novicen in de kamer naast hem die moesten leren schrijven. En toen, net toen hij eigenlijk boos wilde worden en de novicenmeester halen, dat hij de roede zou nemen en de kinderen straffen, toen kwam de kleine dwerg en die plukte hem zo'n klein beetje aan z'n mouw; hij nam z'n mutsje af en daar stond hij zichtbaar heel klein mannetje op de tafel en zei: Eerwaarde heer, het is een lange tijd geleden, heel lang geleden dat ik U eens gezien heb in de kelder, weet U wel van die droom? U bent zelf ook zo geweest Eerwaarde, U hebt een grote opgang gemaakt. U bent omhoog gestegen van een klein spelend kind tot een wijs en heilig mens en U zult nog meer worden. Denk maar eens aan mij als Uzover bent, maar zoudt U nu die kinderen wel straffen? Neen, heeft de oude toen gezegd maar ik wil ze wat leren en hij heeft de broeder gevraagd om een papier te brengen, zo van dat perkament en hij heeft een verhaal geschreven, het verhaal dat ik U nu vertel. Dit werd de eerste novelle die in dat klooster ooit geschreven werd. En alle novicen die komen, die hebben lang, lang nog nadat hij al leefde in het grote licht, die hebben dat verhaal verteld, altijd weer deze kleine novelle. En eenmaal kwam er een ander, die zou ook een grote naam krijgen, zijn naam was Augustinus en hetzelfde klooster en die heeft het ook gelezen en nog eens gelezen en toen heeft hij gezegd ja, eigenlijk is die droom als het leven van een mens. Wanneer wij alleen maar met de machten die rond ons zijn willen werken voor ons zelf, dan staan we in de duisternis en zien wij niets. Maar op het ogenblik dat wij beginnen op God te vertrouwen, dan is er een licht en dat licht brengt ons tot bewustzijn, maar zelfs wanneer wij dat bewustzijn hebben, moeten wij eerst onze aardse taak vervullen en dan is er licht en vreugde. Het is mij of uit deze oude novelle tot mij spreekt

Jezus met zijn vriendelijke lach en zegt: Mens vertrouw op God dan zal je ziel opgaan tot heerlijkheid, maar denk erom, je moet altijd eerst je werk doen en goed doen. En het aardmannetje, ach, er zijn zo veel geesten rond ons heeft die Augustinus gezegd, zoveel geesten rond ons, engelen en wie weet wat nog meer en die ons allemaal proberen te leren. Ja, dat lijkt wel op het leven en toen hebben ze gelachen om die Augustinus, maar later heeft men hem een kerkvader genoemd en zijn naam leeft nog, al is die kleine novelle al lang en lang vergeten.

En daarmee is het sprookje uit. Ik wens U vrienden allemaal een aangename avond verder en een goede huisgang.

Als bladvulling het vervolg op hetgeen in onze verslagen No^s 10 en 11 over A S T R O L O G I E is geschreven laten wij hieronder weer het een en ander volgen. Men kan een horoscoop in vieren delen n.l. in Lente - Zomer - Herfst en Winter. Men krijgt dan het volgende beeld:

1. Met de Lente. Vele planeten in deze sector biedt de geborene vele gelegenheden om in zijn jeugd vooruit te komen en geeft hem tevens veel hulp van vrienden.
2. Met de Zomer. Vele planeten in dit gedeelte kunnen zeer veel werk opleveren, te verrichten in de tweede helft van het leven. Dit geschiedt dan op rijpere leeftijd.
3. Met de Herfst Vele planeten in deze sector wijzen er op dat het voornaamste werk begint op + middelbare leeftijd. Het geeft een minder gelukkig leven, minder neiging om vooruit te komen, de energie is minder.
4. En nu de Winter. Die stelt de hoge leeftijd voor. Naarmate de planeten de ascendant naderen is hun invloed groter, behalve waar deze zich nabij het Nadirpunt bevinden, want daar is de invloed zeer sterk. Het vestigt de gedachte op de ouden dag en op het leven na de dood van het fysieke lichaam.

Vele planeten boven de Aarde, dus dag geboorte is meestal gunstig. Het biedt vele gelegenheden om zich te uiten. Het komt natuurlijk hier op de huizen aan waarin de planeten zijn geplaatst. Vele planeten onder de Aarde, dus nachtgeboorte wijst op e.v. latente eigenschappen. Deze eigenschappen komen meestal telaat of de geborene krijgt geen gelegenheid deze in hun volle kracht te ontplooiën. De huizen 1-4-7 en 10 noemt men hoekhuizen. Planeten hierin geplaatst oefenen een buitengewoon sterke invloed uit op het karakter, de levensloop en de lichaamsbouw. De tekens van de Zodiac, rijzen oostelijk, dus door het Zuiden naar het Westen. De planeten in omgekeerde richting dus vanaf het Oosten door het Noorden naar het Westen. Hierbij moet men rekening houden met het plaatsen der planeten in de Huizen. Dit vindt zijn oorzaak in de draaiing der Aarde om haar eigen as en het laatste door de eigen voortgaande beweging der planeten.

Lekye

Van de draad afgenomen
en gestencild door :
Type- en Copieerinrichting
J. R i e n t j e s
HAVENKADE 60-SCHEVENINGEN
Telefoon : 55 41 62

